

Om fingeraftryk

og deres anvendelse til identifikation,

sammenholdt med Bertillons anthropometriske system.

Som de fleste vistnok vil have bemærket, besidder huden på hændernes inderside og på føddernes underside 2 slags rynker. Den ene slags er de linier eller folder, som fremkommer ved bøjning af hånd og fod, fingre og tæer. Den anden slags er de mindre tydelige, men overordentlig talrige rynker, der er dannet af fremstående striber, adskilte ved tilsvarende furer. Disse fremstående tildels bøjede og snoede striber på fingrenes yderste led er det, som her interesserer os.

Striberne ere besatte med tætstående porer, der er åbninger af kanaler fra underliggende sved-glandler, og er afstanden mellem porerne på samme forhøjede stribe omtrent den samme som den afstand, der skiller striberne fra hinanden. Striberne er kun lidet udtalt i hænder, der ikke benyttes til noget slags arbejde, udvikles i højde ved passende grad af arbejde, men taber sig igen, når huden bliver altfor tyk, idet de fortykkede hudlag da dækker og skjuler dem. Nyttens af disse forhøjede striber antages dels at være den, at de assisterer følelsessansen, og dels den, at svedkanalernes udmundingsåbninger på grund af deres op-højede lege let befries for sine excretioner.

På alle fingrene går striberne i nærheden af 3die (yderste) fingerartikulation tværs over fingeren, medens de henimod fingerspidsen følger neglens form i en afrundet buc; i centrum derimod har de forskellige bøjninger.

a.

b.

c.

Som ovenstående tegninger udviser, går de centrale striber i a tværs over fingeren i bøjede linier; i b er de tilbageløbende, så de danner en løkke, og i c danner striberne cirkler eller hvirvler. Disse 3 er hovedformerne, hvori der imidlertid er nærsagt en uendelighed af variationer, hvilke alle antages at bevares temmelig uforandret gennem livet, ja endog fra flere måneder før fødselen til længe efter døden, forsåvidt forrådnelse af huden ikke er indtrådt. Således skal f. ex. striberne på fingrene af mange ægyptiske mumier endnu kunne ses ganske tydelig. Vistnok voxer og aftager striberne med fingrenes væxt og aftagen enten ved alder, brug eller sygdom, men de former, striberne danner, deres antal og deres forgreninger siges at bevares. Et tilstrækkelig dybt ar ødelægger striberne i arrets udstrækning.

Den første, der har givet en detailleret beskrivelse af striberne på det yderste fingerled, og som har søgt at klassificere disse former, er Purkinje i en af ham i 1823 i Breslau leveret trykt afhandling om en fysiologisk undersøgelse af synsorganet og af hudsystemet. Denne afhand-

ling, som vel var kendt af omtale, men som Dr. Galton i London forgæves søgte både i England og i de større biblioteker på Continentet, har endelig the Royal College of Surgeons bibliotek i London været så heldig at få fat i et exemplar af. Det var af stor interesse for mig i sommer i nævnte bibliotek at se denne lille på latin og i octav trykte bog på 58 sider. Afhandlingen om hudsystemet begynder på side 42. Bogens titelblad bærer følgende påskrift: »Commentatio de examine physiologico organi visus et systematis cutanei quam pro loco in gratioso medicorum ordine rite obtinendo. Die XXII Decembris MDCCCXXIII H. X. L. C. publice defendet Joannes Evangelista Purkinje, medicinæ doctor, physiologiæ et pathologiæ professor publicus ordinarius des. assumto socio Guilelmo Kraus medicinæ studioso« — Vratislaviae. — Typis universitatis.

Nogenlunde gode fingeraftryk kan fåes ved mod en farvepude, sådan som hyppig haves på kontorer til stempeling at trykke fingrene let, så kun de fremstående striber farves, medens de mellemliggende furer forbliver ufarvet, og derefter at sætte fingrene på papir eller karton. Bedre aftryk fås ved istedetfor farvepude at bruge bogtrykker-sværte, som i et yderst tyndt lag er bleven gnedet ud over en plade af metal eller glas. På disse aftryk ser man da stribernes retninger, hvorledes striberne ender, og hvorledes de forbinder sig med hverandre meget tydeligere end på selve fingrene, og kan disse aftryk undersøges nøjere ved loupe eller forstørres efter ønske ved hjælp af fotografering.

Fingeraftryk har langt tilbage gennem tiderne været kendt og benyttet, således f. ex. i tidligere dage på statsdocumenter. Også har fingeraftryk, gjort i vox, været benyttet som segl på dokumenter. I de senere tider har Sir William Herschel, da han var »collector« eller chief administrator i distriktet Hooghly i Bengalen, sat i gang der brugen af fingeraftryk ved kvitteringer for pensioner og på dokumenter ved overdragelse af fast ejendom. I mere end

25 år har denne fremgangsmåde været benyttet der, og har han set stor nytte deraf. De indfødte i Bengalen kan nemlig kun sjelden skrive, er ofte overordentlig lig hverandre og er i høj grad løgnagtige og upålidelige. Der haves også beretninger om enkelte andre, som har kendt og benyttet fingeraftryk.

Siden 1888 har Dr. Francis Galton*) været beskæftiget med studiet af fingeraftryk, som han nu har taget af ca. 3000 forskellige personer. Jeg besøgte ham i hans laboratorium, som han har i en lille tilbygning til South Kensington museum, og så her bl. a. hans måde at tage aftryk på, som også hans metode for klassificeren, opbevaring og katalogiseren af aftrykkene.

Under aflæsningen af fingeraftrykkenes typer og deres overføren til tegn tager Mr. Galton aftryk af de 10 fingre i følgende Orden:

- 1) højre hånds pege-, mellem- og ringfinger
- 2) venstre hånds — — — —
- 3) højre hånds tommel- og lillefinger
- 4) venstre hånds — — — —

Alle fingeraftryk indordnes under en af følgende hovedformer 1) »arch« (bue), når striberne i centrum går fra den ene side til den anden uden at dreje tilbage eller dreje rundt, 2) »loop« (løkke), når der er en simpel tilbagedrejning, og 3) »whorl« (hvirvel), når der dannes i det mindste 1 cirkel.

En »arch« betegnes med »a«, en »loop« med »l« og en »whorl« med »w«. Han får således for hver enkelt person en formel som f. ex. alw — all — wl ll.

For at få større variation i formlerne skelner han på pegefingrene mellem »loops«, som kommer fra håndens radial eller tommelfingerside, og »loops«, som kommer fra ulnar eller lillefingersiden; de første betegnes med »r«, de andre med »u«. Derhos betegner x, at aftrykket af en eller

*) Under mit besøg i London i Juni d. ä. måtte Mr. Galton rejse op til Oxford for at modtage doktorgraden honoris causa. Han gjordes til doctor »in several laws.«

anden grund er utydeligt, så typen ikke kan bestemmes, og »z«, at en finger mangler.

Foruden disse tegn, der betegner de vigtigste former, er der ved mange aftryk en eller anden særegen ejendommelighed. Hver sådan betegner Dr. Galton med sit særskilte bogstav, så han hertil snart har brug for hele alfabetet. De bogstaver, der betegne biejendommeligheder, sættes nedenunder de bogstaver, der betegne typen. Der er f. ex. undertiden et aftryk, der ikke hører nøjagtig under nogen af de opstillede typer; i sådanne tilfælde føjer Galton til det bogstav, der nærmest repræsenterer typen, et »y«; $\frac{l}{y}$ repræsenterer således et aftryk, der anses for en »loop«, men som muligen også kunde blive læst som en hvirvel.

I studiet af forskellighederne i fingeraftryk må man være opmærksom på ikke alene den type, stribernes mønster tilhører, men også på antallet af striber mellem bestemte punkter, samt på alle detaljer, »minutiæ«, i fingeraftrykket, som f. ex. brud i striberne, deres forening eller forgrening o. s. v., hvilke detaljer antages at være lige så uforanderlige som stribernes almindelige form.

Hvis 2 fingeraftryk befindes i alle punkter at falde sammen, skal man kunne være sikker på, at de er aftryk af samme finger i samme person; hvis de ikke er lige, skal det kunne anses som sikkert, at de er aftryk af 2 forskellige fingre. Aftrykket af kun 1 finger skulde derfor, hvis det er godt taget, være tilstrækkeligt til at afgøre spørgsmålet om identitet, eller ikkeidentitet, og hvis fingeraftryk tages af 3 eller flere fingre og sammenlignes, skal al mulighed for fejltagelse være absolut udelukket.

I oktober 1893 blev der af Englands Home Departement nedsat en komite for at gøre undersøgelser med hensyn til:

- 1) den methode, der nu bruges i England til registrering og identificering af habituelle forbrydere,

2) det anthropometriske system, som i samme øjemed anvendes i Frankrig og andre lande.

3) Fingeraftryks skikkethed i samme øjemed og

for at udtale sig om, hvorvidt enten det anthropometriske system eller fingeraftryk-systemet antages med fordel at kunne bringes i anvendelse i England enten i stedet for eller som supplement til de hidtil brugte metoder, og hvilke forholdsregler der i tilfælde skulde blive at iagttage for deres iværksættelse, samt om, hvilke bestemmelser der skal istandbringes for fotografering og måling af fanger.

Komiteen, hvis formand var Charles Edvard Troup, Esquire, of the Home Office, har afgivet en fortrinlig beretning, rig på en mængde interessante detaljer.

Til punkt 1 udtaler komiteen, at den nu anvendte methode for registrering og identificeren af habituelle forbrydere må anses utilfredsstillende og bør afløses af et nyt system, der kan forskaffe mere fuldkomne midler til at lære at kende forbrydernes antecedentia:

- a) fordi det ved det nu i England anvendte system kan hænde, om end yderst sjelden, at en uskyldig straffes på grund af, at der tages fejl af identiteten,
- b) fordi det i et stort antal af tilfælde lykkes recidivister, der er arresteret for en ny forbrydelse, at skjule deres identitet, og
- c) fordi selv om deres identitet blir godtgjort, hertil medgår så meget mere tid og herved voldes så meget mere møje end nødvendig.

Hvad der væsentlig trænges, finder komiteen er, foruden nøjagtige målinger, beskrivelser, mærker og fotografier, et middel til at klassificere forbrydernes signalementer således, at man hurtigt og sikkert kan få konstateret, om vedkommendes signalement allerede findes i samlingen, og i tilfælde, hvem han er. Og et sådant system mener komiteen, ikke kan istandbringes ved nogensomhelst udvikling af de i England anvendte metoder, hvorfor disse ganske bør opgives.

For at kunne erklære sig i anledning af punkt 2 rejste kommiteen til Paris, hvor den hos Bertillon studerede hans fortrinlige system for optagelse og klassificeren af signalementer, den såkaldte Bertillonage *).

For at kunne afgive udtalelse til punkt 3 studerede kommiteen fingeraftryk-systemet dels i Mr. Galtons laboratorium og dels ved i Pentonville at tage fingeraftryk af c. 100 fanger, og finder den dette system særlig skikket til afgørelse af identitetsspørgsmål på grund af den evne, fingrenes striber synes at have til at bevares uforandret gennem livet, og på grund af den næsten uendelige variation i former og ejendommeligheder, som fingrenes striber udviser hos de forskellige individer.

Kommiteen er af den bestemte formening, at til at bevise identitet er undersøgelse og sammenligning af fingeraftryk langt sikrere end nogen anden metode.

I anledning af spørgsmålet om, hvorvidt enten det anthropometriske system eller fingeraftryk-systemet antages med fordel at kunne bringes i anvendelse i England, anfører kommiteen, at der under ingen omstændighed kan være tale om at bringe Bertillons system i sin helhed i anvendelse i England, på grund af den fundamentale forskel mellem fransk og engelsk judiciel procedure. I Paris bliver der af så godt som enhver person, der er arresteret for en forbrydelse, strax taget anthropometrisk signalement, og undertiden bliver han også fotograferet, før han endnu er underkastet noget forhør. Det vilde ikke, siger kommiteen, være overensstemmende med engelske ideer at betro politiet myndighed til efter sit skøn at måle eller fotograferere en hvilken som helst arresteret person, uden at nogen dommer (magistrate) havde givet tilladelse til det og uden hensyn til, om det for sagens skyld var nødvendigt at komme til kundskab om vedkommendes antecedentia og

*) Angående dette system tillader jeg mig at henvise til Tidsskriftets årgang XII S. 129 og årgang XV S. 7, hvor det har været behandlet.

identitet. Heller ikke tror komiteen, at, om Bertillons system i princippet skulde blive indført, det da skulde være nødvendigt for øjemedet at gennemføre det på alle forbrydere uden forskel. Det uhyre antal målinger, som udføres i Frankrig, skulde man tro tilsidst vil komme til at volde vanskeligheder, og i England antages en sådan udstrakt anvendelse af systemet at ville lægge hindringer i vejen for dets indførelse.

For afgørelsen af spørgsmålet om, hvilket system der bør antages, opstiller komiteen 3 væsentlige betingelser:

- 1) at optagelse af beskrivelser, mål og mærker, hvad der er systemets basis, må kunne foretages hurtigt og med tilstrækkelig nøjagtighed af en almindelig fængselsbetjent eller politibetjent,
- 2) at signalementerne må klassificeres således, at når en recidivist på ny er arresteret under et falsk navn, hans signalement da må kunne findes hurtigt og sikkert, og
- 3) at når signalementet er fundet, der da i det kan være et sikkert bevis for identiteten.

De under punkt 1 og 3 opstillede fordringer finder komiteen fuldstændig tilfredsstillet ved Dr. Galtons fingeraftryk-system. At tage fingeraftryk, siger den, er en simpel mekanisk proces, som efter en meget kort undervisning vil kunne udføres af hvilken som helst fængselsbetjent. Medens der ved Bertillons system altid er mulighed for større eller mindre fejl fra operatørens side, er der ved Dr. Galtons system ikke tale om sådant. Fingeraftrykket er en fuldkommen kopi direkte fra selve legemet; så sandt som et aftryk blir taget, må det nødvendigvis være korrekt. Systemet vil ganske vist kræve mænd med speciel dygtighed og uddannelse i spidsen for hovedkontorerne, men så har det igen den overordenlige fordel, at der ikke trænges nogen som helst speciel uddannelse hos vedkommende fængselsbetjent, der kun har at sende de mekanisk tagne aftryk til hovedkontorerne.

Den under punkt 2 opstillede fordring finder komi-

teen ikke tilfredsstillet ved Dr. Galtons system uden for mindre samlinger. Derimod finder den, at det særlig er i klassifikationsmetoden, at det Bertillonske system har sin stærkeste side. At foretage anthropometriske målinger fordrer ganske vist nogen øvelse, men slet ikke nogen særdeles dygtighed, og det vil ikke være vanskeligt at oplære almindelige fængselsbetjente til at foretage målingerne med den fornødne nøjagtighed. Komiteen finder dog ikke, at alle de af Bertillon anvendte mål behøver at tages, men mener, at følgende 5 mål vil være tilstrækkeligt, nemlig:

1. hovedets længde,
2. — — bredde,
3. længden af venstre hånds mellemfinger
4. — - — — forarm fra albuen til enden af mellemfingeren,
5. længden af venstre fod,

og foreslår komiteen, at målingerne foretages således, som af Bertillon angivet og med de samme instrumenter, han anvender, samt at målene angives i millimeter.

Øjets farver, af hvilke Bertillon har 7, finder komiteen det vanskeligt at skelne mellem, medmindre man har stor øvelse og erfaring, og foreslår den derfor, at i stedet for disse skal den endelige klassifikation ske ved hjælp af fingeraftryk.

Foruden fingeraftryk og de ovennævnte 5 målinger foreslår komiteen, at der fremdeles, som hidtil skal tages højdemål af fangen og gives en beskrivelse af øjnenes, hårets og ansigtets farve, samt af de ar og mærker, som måtte findes. Dette trænges ikke for klassifikationens skyld, men er nødvendigt 1) i tilfælde en forbryder, som er ude i det fri, skulde forlanges arresteret og en beskrivelse af ham i dette øjemed måtte offentliggøres, 2) i tilfælde af, at identiteten skulde være tvivlsom, da ar og mærker ofte herfor skaffer sådant bevis, som lettest og mest tilfredsstillende kan blive forelagt en jury.

Af ar og mærker foreslår komiteen, at kun sådanne,

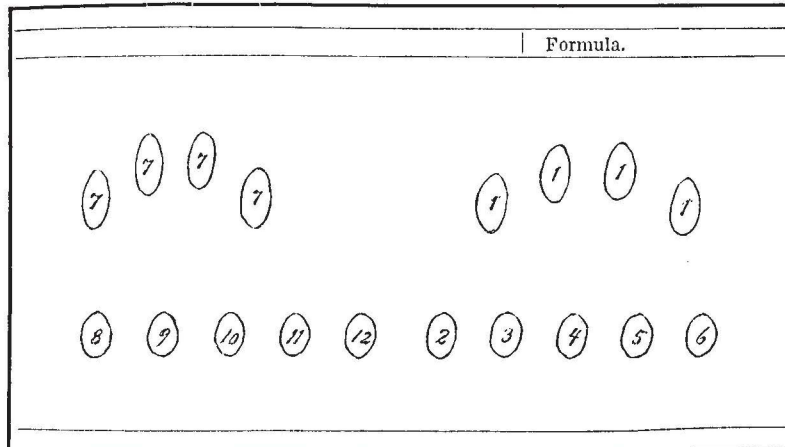
trykkene, medens på dets forside alt det øvrige anbringes, således som hosstående skema viser*).

Signalementskortet foreslås udfærdiget i 2 eksemplarer, der begge sendes til hovedkontoret, hvor som i Frankrig det ene af kortene agtes opbevaret ordnet efter alfabetet og det andet efter målene, hvilke til den ende ligesom hos Bertillon deles i store, middelstore og små, hvorved med de 5 angivne mål vil fås 243 grupper og, om højdemålet medtages, 729 grupper.

Jeg skal her tillade mig at hidsætte de af komiteen foreslåede regler for, hvorledes fingeraftryk skal tages.

Ethver fængsel, i hvilket fingeraftryk skal tages, vil blive forsynet med:

- a) en kobberplade af omtr. $10\frac{1}{2}$ tommes længde og 7 tommers bredde eller af sådan størrelse, som erfaringen måtte vise mest hensigtsmæssig, og skal kobberpladen

i alle sine hjørner skrues fast på et stykke træ af 1 tommes tykkelse,

*) Inddelingen på kortets underste kant står i forbindelse med et arrangement i skufferne, hvor kortene opbevares, for på en sikrere måde at holde kortene sorterede.

- b) en lille almindelig bogtrykkervalse, 9 tommer lang og 3 tommer i diameter.
 - c) 2 rør (tuber) med almindelig bogtrykkersvæerte,
 - d) lidt benzol, og
 - e) en forsyning af karton, 12 tommer lang og 5 tommer bred.
- 1) Tryk mindre end en dråbe svæerte ud på kobberpladen og gnid den ud med valsen. til den danner et jævnt lag over hele pladen. Dette lag af svæerte må være så tyndt, at man kan se kobberpladens farve skinne igennem det.
 - 2) Tag fangens højre hånd og læg forfladen af de yderste fingerled med undtagelse af tommelfingeren fladt ned på den sværtede plade, og tryk den lempeligt men støt med hånden mod pladen. Anbring så de sværtede fingre på kartonets øvre del tilhøjre og tryk dem lempelig men støt mod kartonet, så at aftrykket af de 4 fingres yderste led kan komme på de med 1 mærkede steder.
 - 3) Tag så højre hånds tommelfinger, rul forsiden af dens yderste led let på den sværtede plade og rul den igen på den nedre del af kartonet på det med 2 mærkede sted. Gør det samme med hver af håndens øvrige fingre, den ene efter den anden, så deres aftryk kommer på de med 3, 4, 5 og 6 mærkede steder. Disse aftryk bliver noget bredere end de, som er sat på de med 1 mærkede steder, men bliver undertiden mindre skarpe.
 - 4) Gentag den samme fremgangsmåde med fangens venstre hånd, når undtages, at det måske vil findes mere hensigtsmæssig, når man skal tage aftrykkene enkeltvis, da at begynde med lillefingeren på det med 8 mærkede sted. I hvert fald må aftrykket af venstre hånds tommelfinger komme på det med 12 mærkede sted.
 - 5) Man bør i den underste række for aftryk passe på, at hele forsiden af det yderste fingerled bliver lagt et stykke ovenover den linie, der danner en marg langs kartonets underste kant.

- 6) Både valsen og pladen må, når man har brugt dem, renses fuldstændig ved hjælp af benzol, tørres af med en fille og gemmes, så der ikke kommer støv til dem.
- 7) Også fingrene bør, efter at aftrykkene ere blevne tagne, strax renses med benzol eller terpentin.

Det er i juni 1894 blevet bestemt, at til optagelse af forbrydernes signalementer skal i England anvendes det Bertillonske system i den udstrækning, som af komiteen er foreslået, tilligemed fingeraftryk efter Dr. Galtons metode, og skal også signalementerne ordnes og opbevares efter Bertillons system. Hovedkontoret skal være i London på Scotland-Yard, i nærheden af Charing-Cross. Her skal imidlertid ikke, således som på hovedkontoret i Paris, optages signalementer, foretages målinger eller fotograferes. Disse arbejder skulle udelukkende udføres i fængslerne.

I hovedkontoret i Scotland-Yard skal kun signalementerne modtages fra fængslerne, ordnes og opbevares, og hertil skal man henvende sig med spørgsmål om en persons identitet. Dr. R. Anderson, assistent commissioner of police, er bleven ansat som registrar eller chef for hovedkontoret og Dr. med. John Georg Garson ansat som consultant (scientific adviser). Ved nytårstider antages systemet at skulle være i fuld gang.

Så interessant som studiet af fingeraftryk end er, så varige og uforanderlige disse end måtte være, og med hvor stor dygtighed man i England end utvivlsomt vil vide at benytte dem, så skulde jeg dog ikke tro, at man vil finde sig vel tjent med at anvende fingeraftryk til fortrængsel for nogen del af det Bertillonske system, og det af følgende grunde:

- 1) Fingeraftryk vil vanskeligt kunne benyttes til fremlæggelse for en jury som bevis for eller mod identiteten. For at kunne have tilstrækkeligt skøn til at kunne bedømme fingeraftryk trænges nemlig en ganske speciel uddannelse og erfaring, som ikke lettelig kan

antages at være tilstede hos jurymænd. Selv om der i retten fremlagdes forstørrede fotografier af aftrykkene, og disse demonstreredes for juryen, vilde vel denne næppe påtage sig at anse aftrykkene som bevis for eller mod nogen persons identitet.

- 2) Fingeraftryk har intetsomhelst værd for politiet i dets søgen efter en bestemt person på fri fod.
- 3) Det er meget anstrængende for øjnene at læse fingeraftryk, hvad enten det sker med bare øjne eller med loupe, forsåvidt fingeraftrykkene ikke er fotograferet i forstørret målestok.
- 4) Fingeraftryk som middel til at identificere forbrydere, selv om deres anvendelse, som for Englands vedkommende bestemt, kun skal være at betragte som et tillæg til det Bertillonske system, er et brud på dette system, der jo allerede må betragtes som internationalt, idet det er antaget og i almindelig brug foruden i Frankrig og dets kolonier også i Sveits, Rusland og Argentina; det benyttes derhos også hyppig i Belgien; regeringen i Italien er betænkt på at lade Bertillons system indføre der, og i Indien og på Ceylon bruges det i stor udstrækning som også i forskellige dele af De Forenede Stater i Nordamerika. De Bertillonske signalementer viser sig fuldt tilstrækkelig til at afgøre identiteten, og burde man under disse omstændigheder være forsigtig med indførelsen af noget nyt identifikationsmiddel.

Aldeles fortrinlige ere de Bertillonske signalementer, specielt når man på ficherne også har fotografibilleder en face og en profil, tagne på den af Bertillon angivne og af ham benyttede methode. Medens i England begge fotografibilleder, såvel en face som en profil, tages under et ved hjælp af et spejl, som sættes på skrå ved siden af fangens ansigt, tages i Frankrig 2 særskilte fotografier på samme plade. Herved opnås et profilbillede, som er klarere end det engelske, og som meget tydeligt viser ørets og næsens

former, hvilke kan være overmåde vigtige for identifikationen, og dernæst opnås, at man ikke, som på det engelske billede, får ansigtssiden forkert, det vil sige, at hvad der på billedet viser sig som venstre ansigtsside, i virkeligheden er højre. Endnu en fordel ved de franske fotografier er, at de som oftest viser fangen i hans egne private klæder, hvad der gør, at han senere i det fri liv lettere genkendes, end om han havde været fotograferet i fangedragt.

Imidlertid er fotografiet som regel ingenlunde nødvendigt. Hovedsagen er de på signalementet noterede mål og mærker. I almindelighed vil man kun efter nogle få af de mest karakteristiske af de på signalementet noterede mål, nemlig de særlig lange og de særlig korte, samt efter en delvis beskrivelse af de mest karakteristiske træk ved personens ansigt tilligemed måske hans måde at føre sig på, have temmelig let for at afgøre identiteten af en person, som man søger. Et sådant udtog af signalementet er det, Bertillon kalder »portrait parlé«, fordi vedkommende politiagent, som efter et sådant forkortet signalement skal søge en person, må have lært det udenad og kunne ramse det op. Et interessant forsøg i denne retning blev nylig gjort i Paris i prison de la santé. Der er her høsten 1893 oprettet en école pénitentiaire supérieure, hvortil fra hele Frankrig sendes med bibehold af deres løn sådanne fængselsbetjente, som i tjenesten har vist, at de egner sig for avancement. Skolens kursus varer 6 måneder; blandt andre fag undervises også i anthropometri, og er elevernes antal 24. For disse elever havde Bertillon udarbejdet forkortede signalements, »portraits parlés«, af en del fanger i »prison de la santé«, efter de signalements, som var taget af dem, strax de arresteredes, altså en tid før de indsattes i »la santé«, og så skulde eleverne, når enhver af dem havde fået et af de forkortede signalements, mellem fængslets adskillige hundreder af fanger finde frem den, hvem han syntes, det ham givne signalementskort passede på. For at gøre søgningen vanskeligere havde Bertillon

ikke givet andre mål og beskrivelser at gå efter end højden \pm 3 centimeter, omtrentlig alder, f. ex. 25—35 år, øjets farve set på afstand, næsens façon og derhos 2 eller 3 karakteristiske træk. Intet egenligt mærke og ingen betydelig mangel var noteret. Hvert signalement havde et l. nr., som tillod i en fart at kunne finde det tilsvarende fotografi. Alle fanger samledes i et af fængslets gårdsrum, og hver elev fik sit udtog af signalementet, »portrait parlé«, med ordre til, såsnart han havde lært det udenad, at opsøge den tilsvarende fange og føre ham til kontoret. Det varede ikke længe, førend en række af elever stod opstillet foran kontoret, hver af dem fulgt af en fange, hvem han syntes, det opgivne signalement passede på. Ved hjælp af l. nr. blev vedkommendes fotografi fundet frem, og der blev udbrud af forundring over, hvor lidet billederne lignede de i fangedragt klædte, barberede fanger, som man havde for sig, og dog var der ingen tvivl mulig, det var de rette personer, hvorom man overbeviste sig, ved at spørge om deres navn. Der blev endog gjort en negativ prøve, idet en af eleverne, efter at han i lang tid havde søgt, meldte, at det ham givne signalement ikke passede på nogen af de tilstedeværende fanger. Disse blev da alle opråbt, og det viste sig, at vedkommende fange virkelig ikke var tilstede; han lå på sygeafdelingen. Efter denne prøve har man grund til at antage, at det efter Bertillons signalementsmethode vil være muligt også i det fri liv med høj grad af sikkerhed at udpege en bestemt person. Dette »portrait parlé«, der er bygget på et almindeligt anthropometrisk signalement, er et så mægtigt våben i kampen mod forbryderne, at ethvert lands opdagelsespoliti hurtigst muligt burde se at benytte sig deraf.

Kristiania, i august 1894.

A. Daae.